

POD STEKLENIM NEBOTIČNIKOM

OSEBE:

- Zoran, 52 let
- Andrej, 27 let
- Uroš, 28 let
- Ajda, 26 let

Park. Nedelja. Na klopci sedi Andrej. Pristopi Zoran in prisede.

ZORAN: Slaba lokacija. Študenti nimajo, bankirji pa ne dajo.

ANDREJ: Hvala.

ZORAN: Resno ti govorim. Dve ulici stran, levo od mosta, imaš dve trgovini za mamice. Mamice rade dajo, baje zaradi hormonov.

ANDREJ: In zakaj mi to razlagaš?

ZORAN: Ker vidim, da si amater. Ne boš preživel zime, če ga boš takole sral. A imaš čik?

ANDREJ: Ne.

ZORAN: Saj jaz ga tudi nimam. (*Dekletu, ki gre mimo.*) Gospodična! Eno cigaretko, pa ti povem, da imaš lepe noge! (*Andreju.*) A si videl?

ANDREJ: A da ima lepe noge?

ZORAN: Pristop!

ANDREJ: Saj te še pogledala ni.

ZORAN: Jah ... Če bi mi vsak kaj dal ... bi jaz drugim dajal. Ženske rade plačajo, če jih pohvališ. Ampak ne omenjaj jošk, ker pol mislijo, da jih hočeš posilit.

ZORAN: Kaj je pa bilo? A so fabrko zaprli?

ANDREJ: Nisem imel izbire.

ZORAN: Kdo jo je pa imel?

ANDREJ: Večina.

ZORAN: Larifari. Tako je bilo včasih.

ANDREJ: Pa že.

ZORAN: Resno. Pa ne si mislit, da sem senilen fotr, ki zna samo kurcat. Ampak ... (*Naredi nekaj globokih požirkov.*) Pa dobro, jaz se bom že znašel. Ti si pa še mlad, pizda. (*Globok požirek.*) Pa še kar brihten. (*Globok požirek.*) Tudi jaz sem bil včasih brihten. (*Izprazni steklenico.*) Ampak to mine, saj boš videl. *Pristopi Uroš.*

ZORAN: Dober dan! En evro za sodržavljana v stiski? (*Ni odziva.*) S tabo govorim, gospodič.

UROŠ (Zoranu): A naju lahko pustiš sama?

ZORAN: Bog i batina, praviš? Komandiraj ti kar v steklenih bajtah. Parki so naši.

UROŠ: Koliko stane liter? Evro, evro pa pol?

ZORAN: Dva evra šestdeset. Kakšnih sto evrov manj od tvojega.

Uroš mu vrže kovance na cesto. Zoran gre pobirat drobiž.

UROŠ: Oprosti, če sem užalil tvojega novega prijatelja. (*Tišina.*) A so ti že kaj dali? Kje si pa to zjebano jakno dobil?

ANDREJ: Spizdi, no.

ZORAN (*zavpije od daleč*): Takoj pridem, samo po litrco skočim!

UROŠ: Zakaj pa nič ne fehtaš? Glej koliko ljudi je šlo že mimo, ti pa nič.

ANDREJ: Odjebi.

Mimo pride Ajda z otroškim vozičkom. Andrej se postavi na sredo ulice, Uroš opazuje dogajanje od strani.

ANDREJ: Gospodična, bi žrtvovali en evro za sodržavljana z malo manj sreče?

AJDA: Manj sreče? Jaz bi rekla, da z manj želje po delu.

ANDREJ: Glejte, šudiral sem pravo, magisterij iz ekonomije imam, pa kar precej delovnih izkušenj. Gospa, nisem len, res ne. Tukaj sem ker ...

AJDA: ... si kradel in goljufal, pa so te dobili. A zdaj bom pa jaz plačevala za tvoje grehe? O pa jade!

ANDREJ: Poslušajte me. Nikoli v življenju nisem kradel. Zmeraj sem vrnil keš, če mi ga je trgovka preveč vrnila. Sploh me ne bi bilo tukaj, če ne bi bil ... preveč pošten.

AJDA: Bom zdajle še jaz (*poudarjeno*) preveč poštena. Čist ni ti ne verjamem. Poznam vaše fore. Samo, da delat ne bi bilo treba! O ne, mene pa ne boš nategnil! *Ajda odide. Andrej se skloni in nekaj pobere. Vrne se k Urošu.*

UROŠ: Si mislil, da bo kar hišo nate prepisala, a? A ti lahko dam en nasvet?

Andrej pomaha z rjavo žensko denarnico.

UROŠ (*začudeno*): A si jo spizdil?

ANDREJ: Jackpot! Zgleda, da je ravno z bankomata. Sto šestdeset evrov. Pa še nekaj drobiža.

UROŠ: Zgleden državljan kot si, boš vrnil denarnico ...

ANDREJ: Evo, rekla sva sto evrov, tukaj jih je sto šestdeset. Še zaslužil sem malo.

UROŠ: Čakaj malo ...

ANDREJ: Jaz sem svoje opravil, zdaj grem pa lahko domov.

UROŠ: Takole se pa nisva zmenila! Rekla sva, da moraš nafehtati ...

ANDREJ: Ej! Rekla sva, da mora tisti, ki izgubi stavo, v tem parku zaslužiti sto evrov (*poudarjeno*) z beračenjem. In jaz sem beračil ...

UROŠ: Ja, ampak ...

ANDREJ: In sem dobil sto evrov.

UROŠ: Ampak ne z beračenjem!

Vrne se Zoran s steklenico vina. Zagleda denar v Andrejevi roki.

ZORAN: Kaj je pa to? Denarja kot dreka! Koliko pa imaš? Sto evrov po tamalem. Kje si pa to dobil? A ti je tale dal? (*Urošu.*) A takole? Njemu stotko, meni pa par usranih kovančkov? (*Andreju.*) Ti, sam tole je v bistvu moj park, tako da ...

UROŠ: Daj, ugasni se že!

ANDREJ: Ena ženska je izgubila denarnico. Zdaj pa če se nehaš obnašat kot buldog, ti dam dvajset evrov. Okej?

UROŠ: Pa kaj je s tabo? Ne boš mu kar tako dal keša.

Andrej Zoranu izroči dvajset evrov.

ZORAN: Prjatu! Pa ti si legenda! Bova takoj enega ruknila.

ANDREJ: Sej kul.

ZORAN: A lahko še ... denarnico?

ANDREJ: Ne.

UROŠ: Daj mu to denarnico, pa pojdiva stran. En kofe že potrebujem od vsega tega ...

ANDREJ: Na.

Andrej Zoranu izroči denarnico. Andrej in Uroš odideta. Zoran sede na klopco, odpre steklenico in naredi nekaj požirkov. Mimo ponovno pride Ajda.

ZORAN: Ja kakšna lepa mamica je pa tole! A veš kaj pravijo o mamicah? Pravijo, da za sodržavljana rade dajo ...

AJDA: Nimam drobiža.

Zoran pogleda v voziček.

ZORAN: Kakšna lepa štručka! Če je kaj po mamici, bojo moški že čez par let za njo letali.

AJDA: Stran od nje!

ZORAN: Pa saj nič nočem. Samo sem mislil, da ...

Ajda zagleda denarnico v Zoranovi roki.

AJDA (živčno): Kje si pa to dobil?!

ZORAN: Kaj?

AJDA: Denarnico! Daj mi jo! Pa ne delaj se budale!

ZORAN: Aja, tole? Saj ni nič keša notri.

AJDA: Moja je! Kje si jo dobil?!

ZORAN: Eden jo je našel ... pa keš ven pobral. Pol jo je dal pa meni.

AJDA: Kaj?! Dal ti je mojo denarnico?! Pizda idiotska. Takoj mi jo vrni, vse dokumente imam notri!

ZORAN: Pa mucica, saj veš, da ti jo bom vrnil ...

AJDA: Takoj!

ZORAN: Ampak vsaj kakšnih petdeset evrčkov bi se pa spodobilo plačat za najdenino.

AJDA: A si čisto prizadet?! A zdaj ti bom pa še plačevala? Takoj mi jo daj, ali pa pokličem policijo!

ZORAN: Pa kakšno policijo, no. A misliš, da jih brigajo take stvari? Za oba bo najlažje, če lepo plačaš, pa je.

AJDA (umirjeno): Veste ... sem mati samohranilka in petdeset evrov mi zelo veliko pomeni. Mi lahko prosim vrnete denarnico ... brez plačila?

ZORAN: Ne.

AJDA: A dajte no ...

ZORAN: Poslušaj, miška. Plačaš, je denarnica, ne plačaš, ni denarnice. Lahko ti pa povem, kje je zdajle tisti, ki jo je našel, pa se greš z njim zmenit.

AJDA: Kje pa je?

ZORAN: V tistem kafiču sedi z neko fino obleko.

AJDA: Greva. (*Tišina.*) No, daj, greva že.

Odpravita se proti lokalu. Na terasi srečata Andreja in Uroša.

AJDA (Andreju): A ne boš nič rekel?

ZORAN: Pozdravljen, prjatu! Mi boš plačal enega, da ne bom glih dvajsetke razdiral?

UROŠ (Andreju): A je tebi jasno, kaj se dogaja?

AJDA: Seveda mu je jasno! Zmenjena sva bila, da mi zvečer prinese denarnico, zdaj me pa tale klošar izsiljuje.

ZORAN: Bodi raje vesela, da jo imam ...

UROŠ (Andreju): Aja? A takole si me hotel nategnit? Podkupil si tole pičko ...

AJDA: Komu ti pička?

UROŠ: ... da kao izgubi denarnico in ... Ne, tegale ti pa ne bi prisodil. Tole je bilo pa ...

ANDREJ: A ti bi pa cel teden visel v parku, pa žical za usrane cente?

UROŠ: Bi! Če bi izgubil, bi. Ampak itak sem vedel, da ne bom. Goljufal si, zato ... Boš moral nalogo še enkrat opraviti.

ANDREJ: Jebi se ti pa tvoja stava! Jaz se ne grem več.

UROŠ: Seveda se greš! Visel boš v parku, pa žical za usrane cente, dokler ne dobiš ... tristo evrov. Pa tudi če bom moral nekoga plačati, da te cel mesec kontrolira.

ZORAN: Ej! A vi se greste maškarade, ali kaj? (*Andreju.*) Prideš v moj park, jaz te učim kot lastnega sina, na koncu pa izvem ...

UROŠ: Kaj se ti spet oglašáš? A nisi dobil dvajset evrov, da spizdiš?

AJDA: A lahko dobim nazaj svojo denarnico?

ZORAN: Petdeset evrov.

AJDA (Andreju): A ga slišiš?

UROŠ: Petdeset evrov si mu dolžna.

AJDA: Kaj?!

ANDREJ: Petdeset mu moraš plačat.

Ajda Andreja udari po roki.

UROŠ: Pa kaj je s tabo, ženska?!

AJDA (Andreju): Ti mu plačaj!

ANDREJ (Zoranu): Dam ti dvajset evrov.

UROŠ: A spet mu misliš denar dajat?!

ZORAN: Petdeset.

ANDREJ: Prav, pol pa nič.

AJDA: Ej!

Otrok v vozičku zajoka.

ZORAN: Ajde, dam ti jo za ... štirideset.

ANDREJ: Dvajset.

ZORAN: Štirideset.

ANDREJ: Dvajset.

ZORAN: No daj mi že tistih usranih dvajset.

Andrej Zoranu izroči denar. Zoran Ajdi vrne denarnico.

AJDA: Hvala lepa!

UROŠ (*Ajdi in Zoranu*): No, kaj še delata tukaj?

AJDA: Za kaj se je pa šlo pri stavi?

UROŠ: Kaj te briga!

AJDA: Če sem že zamudila trolo zaradi vas, mi pa vsaj povejta, kaj sta šla stavit.

UROŠ: Ničesar ne bom razlagal! Spizdita že stran!

Zoran hoče prisesti.

UROŠ: Kaj je s tabo? Ne boš sedel tukaj.

ZORAN: Veš, da bom.

UROŠ: Rekel sem ti, da ne boš sedel tukaj!

ZORAN: Zdaj se pa že nehaj dret name, ker boš dobil svoje.

UROŠ: Spizdi stran!

ZORAN: Kdo pa misliš, da si?

UROŠ: Zate sem jeben šef!

ZORAN: Šef, a, šef? Ti mulc ušiv! A misliš, da sem se šolal za klošarja? Tudi jaz bil včasih šef, po celi Jugi sem komandiral ...

UROŠ: Zdaj pa po celem parku.

ZORAN: Dober sem bil, u pizdu mater, da sem bil dober. Pol pa pridejo Windovsi. Jebeni Windovsi! Pa miška, miška! A zdaj bom pa klikal na neke mini ikonice kot ena pederčina? Klik, klik, klik, klik, klik. Ne! Dajte mi tipkovnico, da delam kot dec. In pol sem jim to povedal ... da ali mi pustijo, da delam na star način, ali pa grem. Pa so rekli: pojdi! Boli jih kurac, kaj se bo z mano zgodilo. Jebem jim mamu japijevske.

UROŠ: Srce se mi para.

ZORAN: Ti pa že enkrat zapri gobec!

UROŠ: Kaj se zdaj sekiraš? Saj si prejle sam povedal, kako je ... Eni so za v steklene nebotičnike ... Drugi pa za na klopce v parku.

Zoran Uroša udari na gobec. Ajda zakriči. Urošu iz ustnice priteče kri.

UROŠ: Klošar smrdljiv! Tole te bo pa drago koštalo! Policijo bom poklical!

Otrok zajoka.

ZORAN: Ma, pokliči, če ti bo kej lažje. Jih bom kar tule počakal.

Zoran sede in spije požirek vina.

KONEC